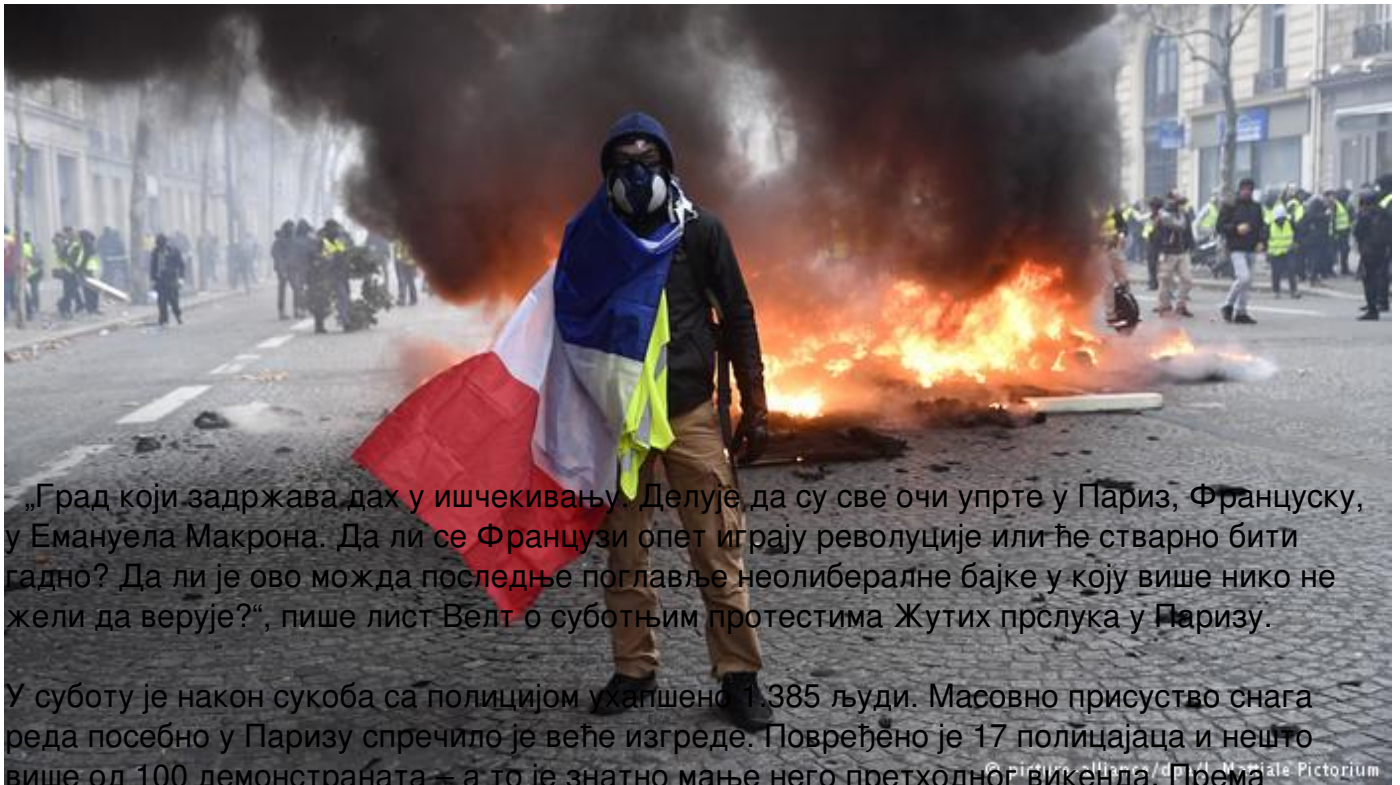

„Жути устанак потреса француске темеље. Символ државе, председник, је готово прежаљен – већ сада је жртва револуције коју није знао да предвиди“, пишу немачки медији о протестима Жутих прслука у Француској.

„Град који задржава дах у ишчекивању. Делује да су све очи упрте у Париз, Француску, у Емануела Макрона. Да ли се Французи опет играју револуције или ће стварно бити гадно? Да ли је ово можда последње поглавље неолибералне бајке у коју више нико не жели да верује?“, пише лист Велт о суботњим протестима Жутих прслука у Паризу.

У суботу је након сукоба са полицијом ухапшено 1.385 људи. Масовно присуство снага реда посебно у Паризу спречило је веће изгреде. Повређено је 17 полицајаца и нешто више од 100 демонстраната – а то је знатно мање него претходног викенда. Према званичним наводима, широм земље је протестовало преко сто хиљада људи.

Протести Жутих прслука због намера Макронове власти да повећа акцизе на гориво и растуће друштвене неједнакости већ су раније дали прве – истина, привремене – резултате. Макрон је најавио да на шест месеци замрзава планове о „еколошком порезу“. Након протеста у суботу је премијер Едуар Филип најавио да је дошло време за дијалог и да ће председник следеће седмице говорити о захтевима демонстраната.

У коментару немачког јавног радија Дојчландфунк се примећује: „Парадокс је што је Макрона – човека који је за годину дана од политичке звезде постао бабарога – на колена оборио противник који делимично има исте аргументе као он. Обе стране одбацују старе партије и тврде да нису ни лево ни десно. Жути прслуци у сваком случају повезују либерални захтев за нижим порезом са левом борбом за веће минималце и против богатих у Паризу.“

Тиме су Жути прслуци двоструко у праву, додаје се у коментару. Најпре, порези и дажбине у Француској највиши су у Европи. „Истовремено, социјална неједнакост је масивна. То данас осећају пре свих сиромашни становници унутрашњости који су упућени на возила и треба им јефтиније гориво, људи који о глобализацији само слушају, али од ње ништа не виде. Утолико су Жути прслуци део популистичког тона који се на Западу протеже од Мађарске до САД, од Италије до Велике Британије.“

„Пре годину дана су Французи практично немо посматрали како новоизабрани председник Макрон смањује порез на иметак; онда скоро да нису пружили отпор против реформи тржишта рада и железнице. Али сада креће лавина. И нико не може рећи кога ће затрпати. Можда и изабраног монарха? Да ли ће изнети Марин Лепен на врх? (...) Жути устанак потреса француске темеље. Символ државе, председник, је пољуљан, готово прежаљен – већ сада је жртва револуције коју није знао да предвиди“, додаје Дојчландфунк.

Георг Блуме, дописник Шпигела из Париза, подсећа на све француске протесте и револуције. Ко се чуди што су протести Жутих прслука насилни, тај не зна или заборавља историју, пише он. „Водећи француски историчари сигурни су да покрет Жутих прслука стоји у дугој традицији француских народних устанака против владајуће класе. Ти су устанци ретко када били мирни.“

„И данас би свест Француза о неправди могла да одреди правац“, пише даље Блуме за Шпигел онлајн. „Свуда на Западу се огорченост средњих и нижих слојева у глобализованом капитализму указује деструктивно. У земљама Г7 попут САД и Италије је то већ довело до избора националистичких власти у чија се демократско-хуманистичка убеђења може сумњати. У Немачкој то храни АфД. У Француској се незадовољство ових седмица не показује на бирачким местима него на улици.“

„Социјални револт за грађане – понижене по њиховом поимању – уз сав насилни потенцијал доноси неочекивани тренутак ослобађања. На томе и данас почива несмањена фасцинација Француском револуцијом. У то су увек спадали убеђење, морал и задатак да се избори за права слабијих.“

„Може се подсмевати Жутим прслуцима. Могу бити називани 'аналфабетама' нашега времена, као што је пре неколико година урадио Макрон када су штрајковали радници кланица у Бретањи. Могу се описати као 'ништарије', како је Макрон прошле године назвао клошаре са железничких станица. Али се у њима може видети и нова снага историје“, пише Блуме и закључује:

„Макрон има избор. Може да допусти протесте па да их онда гуши. На то указују снимци 150 ухапшених париских ученика који клече пред полицијом као у логору. (...) Жути прслуци траже нове социјалну и образовну политику која одговара њиховој епохи. Време је да Макрон то прихвати.“

(Дојче веле)